

Reisverslag Roemenië zomer 2024

Donderdagmiddag vertrokken we weer richting Roemenië. Na een inmiddels vertrouwde vlucht landden we in Debrecen (Hongarije), om vanaf daar door te reizen naar Cihei (Roemenië). Eenmaal aangekomen op het projectterrein kwamen we een terugkerend fenomeen van de Roemenië-werktrips tegen: de wolf! Dit keer in de vorm van een bijzonder felle hond in een kooi aan het begin van het terrein van één van de nieuwe bewoners, genaamd Bruno. Of dat nou de naam van de hond was of van de bewoner, weten we eigenlijk nog steeds niet. Na een late, door de moeder van Nelu bereide maaltijd gingen we, na onze lange dag, snel naar bed.

Vrijdagochtend begon met het geluid van een graafmachine die al vroeg op het terrein bezig was. We waren namelijk in Roemenië om te helpen bij het aanleggen van een drainage, een project dat essentieel is om het terrein en de mensen daar te beschermen tegen wateroverlast in de herfst en het voorjaar. Het was een ambitieus project, aangezien de drainage bijna 300 meter lang moest worden, waarvan Nelu dacht het in twee dagen te kunnen klaren (spoiler: na vier dagen werk zaten we ongeveer op de helft). Terwijl de graafmachine een sleuf groef, moesten wij de bodem afvlakken en drainagedoek leggen. Zwaar werk, vooral in de felle zon en bij temperaturen rond de 35 graden van 10 uur 's ochtends tot 10 uur 's avonds.

Na het avondeten vertrokken we richting de kinderen in Oradea om onze gezichten weer even te laten zien en te vertellen over de twee mini-avondkinderkampen die we de komende twee dagen gingen organiseren, een soort Paulusvisjes-idee. We hadden leuke activiteiten bedacht, wat lekkers om uit te delen, en we zouden kinderkampliedjes zingen en iets vertellen over God.

Zaterdag konden we voor het eerst de sleuf deels vullen met grind. Opnieuw zwaar werk, maar na verloop van tijd ontstond er een bijna fabrieksmatig proces waarbij twee Roemenen onze kruiwagens vulden zodat wij deze konden storten in de sleuf, wat het werk verlichtte. Na de lunch vertrokken we samen met Nelu naar Oradea om daar een huis op te knappen. Of nou ja, een huis... Eigenlijk was het een elektriciteitshuisje van 3 bij 3 meter dat niet meer in gebruik was. Daar woonde een vrouw met een zeer schrijnend verhaal: beide zoons verloren op jonge leeftijd, haar huis verloren door een oplichtingstruc, en geen sociaal vangnet om haar weer op weg te helpen.

Ondanks dat we enkel de muren kwamen verven, was deze mevrouw duidelijk zeer blij met onze komst. Ratelend in het Roemeens liep ze om ons heen, waar wij natuurlijk niets van verstonden, op een enkel woord na: Isus, wat Jezus betekent. Met wat hulp van Google Translate werd ons duidelijk dat ze onze namen wilde hebben zodat ze voor ons kon bidden in de kerk. Na het verven van de muren was het tijd voor ons om te vertrekken, maar niet voordat ze ons een kus op de arm had gegeven.

Zoals eerder gezegd hebben we zaterdagavond een mini-kinderkamp georganiseerd. We wisten niet goed wat we konden verwachten: zouden er 100 kinderen zijn of maar 5? Het laatste bleek het geval, maar nadat Nelu via zijn box muziek begon te draaien, kwamen er overal vandaan kinderen aangesnel. Met een groep van ongeveer 35 kinderen begonnen we de avond met een spel. De opdracht was om zoveel mogelijk afval op te ruimen langs de rivier. We deelden vuilniszakken uit en de kinderen begonnen als een gek op te ruimen. Binnen vijf minuten was het hele gebied opgeruimd. De kinderen met het meeste afval kregen een leuke beloning. We deelden nog wat te eten uit, en na wat liedjes en verhalen van onze kant moesten we alweer vertrekken. Het was een zeer geslaagde avond!

Zondagochtend mochten we eindelijk uitslapen na de intensieve dagen. In de nacht bleek dat de zeug op het terrein vijf biggen had geworpen, een leuke verrassing. Om tien uur gingen we naar de Baptistenkerk, waar Nelu zelf kerkt. Na de lunch gingen we naar een prachtig meer om de warmte te ontvluchten. Echter, dat bleek van korte duur, nadat een Roemeen ons erop wees dat het privéterrein was. De dag werd afgesloten met opnieuw een bezoek aan de kinderen, maar dit keer in een ander deel van de wijk.

Opnieuw waren er veel kinderen. Veel van hen kenden we al van de kinderkampen van de afgelopen jaren, maar er waren ook veel nieuwe gezichten. Na wat leuke spellen, bedacht door de vrouw van Nelu, raakten zij snel aan ons gewend. Er werd veel gelachen en er was veel belangstelling van de ouders uit de wijk. De kinderen luisterden opnieuw aandachtig toen we mochten vertellen over ons leven met God. We sloten de avond af door hen te trakteren op iets lekkers, wat te drinken en kleine cadeautjes.

Maandag startten we vroeg. Er moest nog veel gebeuren aan de drainage en het beloofde weer snel warm te worden. Na een ochtend hard werken genoten we van een lunch verzorgd door Nelu. De werkzaamheden liepen uit door de hitte, en daarom werkten we door tot we rond 22:00 uur geen hand meer voor ogen zagen. Daarna konden we moe maar voldaan eindelijk douchen en uitrusten.

Dinsdag stond in het teken van GRIND. Inmiddels hadden we de drainagebuis gelegd en moest alles worden afgestort met grind. De ene na de andere kruiwagen verdween in de sleuf. Vandaag steeg de temperatuur naar 37 graden. Met nergens op het terrein schaduw konden we eigenlijk niets anders dan in de middag een siësta houden, met het idee om ons te sparen zodat we in de wat koelere avond nog even konden knallen. Het eten, opnieuw overvloedig bereid door Nelu's moeder, was heerlijk, maar zoals gewoonlijk veel te veel voor ons drieën. We werkten daarna tot in de late uurtjes om alle gelegde buizen te bedekken met grind. Na vier dagen hard werken is het ons gelukt om het belangrijkste deel van het terrein te voorzien van drainage.

Woensdag was onze laatste dag op het terrein. We waren druk bezig met het opruimen en schoonmaken van het terrein en ons huisje. Tegen de middag was het tijd om afscheid te nemen van de mensen. Met een voldaan gevoel vertrokken we naar Debrecen, en daarna door naar Boedapest voor onze terugreis. We kijken terug op een week vol uitdagingen en bijzondere momenten die ons altijd bij zullen blijven. In het voorjaar van 2025 hopen we opnieuw terug te keren vanuit onze net opgerichte stichting, met als doel om blijvende zelfvoorzienendheid op het terrein te bewerkstelligen.